

Sådana dagar

Under dom heta dagarna i augusti i ens skira ungdom då gräset ännu var grönt och stigarna torra kunde man lägga sig ner mitt på stigen och känna småstenarna under skjortan, på vaderna och i huvudbotten. Man kunde ligga där i den dallrande hettan och kisa mot ljuset och så när det blev outhärdligt rulla mot gräset och finna svalkan en kort stund. Tills klådan tog över. Den från gräset. Den kom alltid, också från granträd, om man skulle få för sig att ligga i ett sådant. Det öde och stillsamma dessa stunder, när folk knappt rörde på sig utan hellre låg i någon skuggig gömma på altanen, på stranden vid havet eller flämtade stilla inomhus.

Denna tid när tanken var trög och inget, just inget hände. Mer än att man låg där och kände på gruset. Från gräset kunde man sträcka ut en hand och känna på stigen, dess sand och jord. Smula det mellan fingrarna och så vika den tillbaka och dra i stråna, de sträva, gröna, skarpa.

Så törsten, krabba sig upp på fötter och hasa sig hem, hänga sig under kranen och låta vattnet rinna ner i ljudliga klunkar med kylan efterhand närmast smärtsam mot munnen. En dag då det hela går på sparlåga. Sådant som går att känna igen från så många andra dagar i vuxen tid då inget fungerar, annat än att sträcka ut handen, känna på gruset och släcka törsten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren hansensson med Poeter.se id #41760 innehar upphovsrätten